

Olvasóvá nevelés

— avagy mennyit bír el **Eörsiből** egy hatodikos?

Az olvasóvá nevelés nélkülözhetetlenül fontos eszköze — tudja ezt minden pedagógus minden könyvtáros — az író—olvasó találkozó; „testközlebe” kerülni a kedvenc könyv vagy vers írójával a meghatározó erejű élmény ígérletét hordozza magában. Olyan élményt, amely évekig, esetleg évtizedekig is érezteti hatását. Az ígérlet azonban csak lehetőség, ami csak akkor válhat valósággá, ha a találkozó minden közreműködője — könyvtáros, pedagógus, író—költő, műsorvezető stb. — tudja, mit akar és azt tartalmazó, formailag, módszertanilag, szervezésileg megfelelően végig is csinálja. Mindezt azért tartottam fontosnak mindjárt előljáróban leírni, nehogy valaki azt gondolhassa, hogy általában az író—olvasó találkozók ellen berzenkedem. Erről szó sincs! Berzenkedésem oka az a mód, ahogy a múlt héten Szabadkán **Eörsi István** estjét elszervezték, illetve — kerülni akarom a vulgáris kifejezést, ezért inkább argóban fogalmazok — elszúrták.

Mindezek ismeretében lássuk most a tényeket!

A szabadkai Városi Könyvtár kulturális tribünjének vendégeként volt alkalmunk találkozni a kortárs magyar irodalom egyik legmarkánsabb egyéniségével, **Eörsi Istvánnal**. A tribün

vezetésével az író régi fegyvertársát, Végel Lászlót hízták meg a szervezők.

Abajok a közönségszervezéssel kezdődtek. A plakátok késve kerültek ki a kirakalba, a nyúl farknyi újság-, illetve rádióhírre vagy felfigyelt valaki, vagy nem; a szegényt elkerülendő, hogy az eminens vendégnek üres széksorokkal kelljen szembenéznie, a szervezők a jól bevált, zseniális megoldáshoz folyamodtak — felhívták az egyik általános iskolát, hogy küldjenek el egy-két osztályt. Így történt, hogy mire a közönség (**Eörsi** tényleges közönsége) szállingózni kezdett, a terem széksorainak kétharmadát 12—13 éves gyerekek foglalták el.

Egnek állt a hajam: mennyi ideig lesznek képesek ezek a (jobb sorsra érdemes) gyerekek „némán tűnni”? Mert az a könyvtáros, aki hatodikos gyerekeket hív egy **Eörsi**-estre, az a pedagógus, aki ezt a meghívást nem utasítja vissza, az vagy **Eörsi** nem ismeri, vagy a hatodikos gyerekek értelmi-érzelmi fejlettségi szintjét és türeklépességét. Szerencsére a gyerekek meghazudtolták; anyagi türelemmel, tiszteletre méltó fegyvellemmel hallgatták a felnőttek, elsősorban az „**Eörsiben** jártas”

felnőttek számára valóban érdekes, fovaulatokban, szellemes sziporkákban gazdag beszélgetést, ami azonban magasan meghaladta az ő befogadási színvonalukat. Egy és egynegyed órán keresztül. Akkor a legbátrabb felállt, és ennek példáján felbuzdulva fél perc alatt elvonult az odacsődített gyerekközönség. Nem hiszem, hogy bárki elmarasztalná őket ezért.

Más kérdés, hogy mit vittek magukkal — mi ennek az egy és egynegyed órának a hozama? Az általánosítás szándéka nélkül álljon itt az, amit az egyik jelenlevő hatodikos szüleitől hallottam.

— Na, milyen volt az irodalmi est? — kérdezték a szülők a hazaérkező gyerektől. — Elég érdekes volt, nagyon szívtá a kommunistákat.

Ha ez volt (lett volna) a cél, a szervezők elégedetten dörzsölhetnék a kezüket. Egy író—olvasó találkozónak azonban — mint irasom bevezetőjében kifejtettem — más, mélyebb, nemesebb céljai vannak. Nem tudom, kiú kellene számonkérni ezúttal ezeknek a nemesebb céloknak az elsikkasztását. Mert a célt tévesztett író—olvasó találkozó nem tévedés, hanem egyenesen űn.

SZÜLLÖSY VÁGÓ László